

РЕШЕНИЕ

№ 1132

гр. Пловдив, 02.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Д. Герцова

при участието на секретаря Елена Ив. Дженева
като разгледа докладваното от Елена Д. Герцова Административно
наказателно дело № 20225330202273 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 22-0329-000160 от 10.03.2022г. на Началник РУ Раковски към ОДМВР Пловдив, с което на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП; чл.183, ал.1, т.1, пр.1,2 от ЗДвП и чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП, на Й. С. Р., ЕГН *****, от гр.***, са наложени административни наказания “Глоба” в размери на 300лв.; 10лв. и 50лв. за извършени административни нарушения съответно по чл.150а, ал.1 от ЗДвП; чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП и чл.137Е от ЗДвП.

Жалбоподателят Й. С. Р. обжалва наказателното постановление, като формулира претенция за отмяната му като неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и процесуални норми. В съдебно заседание, редовно призован, не се явява лично, а чрез процесуален представител пледира за отмяна на наказателното постановление по изложените в жалбата аргументи, както и моли алтернативно за приложението на чл.28а от ЗАНН. Претендира присъждане на разноски.

Въззиваемата страна – Сектор ПП при ОДМВР - Пловдив, редовно призована, не изпраща представител, а в писмено молба- становище моли за

потвърждаване на наказателното постановление с аргументи за неговата правилност и законосъобразност. Възразява срещу прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като прецени материалите по делото и законосъобразността на обжалвания административен акт, с оглед произнасяне по същество, намира и приема за установено следното:

ЖАЛБАТА Е ОСНОВАТЕЛНА.

Атакуваното Наказателно постановление е издадено против Й. С. Р., за това, че на 27.02.2022г. в 10.15 часа в гр.Раковски на ул.”Петър Богдан”, като мотопедист, ОПАЙ ОПИ ЕМ006, ***, при обстоятелства: в гр.Раковски, по ул.Петър Богдан до номер 14 посока ул.Георги Раковски управлява мотопед ОПАЙ ОПИ ЕМ006, с рег.номер ***, собственост на М.Й. Р. – 10.09.1980г. без да притежава СУМПС, валидно за категорията към която спада, управляваното от него превозно средство. Не носи СУМПС и КТ. При управление на мотопеда не ползва защитна каска, с което е извършил:

1. Управлява моторно превозно средство, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство;
2. Не носи свидетелство за управление на МПС от съответната категория и контролен талон към СУМПС от съответната категория;
3. Водач на мотоциклет или мотопед не използва защитна каска.

С това виновно е нарушил чл.150а, ал.1 от ЗДвП; чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП и чл.137Е от ЗДвП.

Наказателно постановление е издадено въз основа на АУАН от 27.02.2022г., съставен от П. М. П. – мл.автоконтрольор при РУ Раковски към ОДМВР - Пловдив, като отразената в същото фактическа обстановка пресъздава по идентичен начин тази, описана в АУАН.

В хода на съдебното производство в качеството на свидетел е разпитан актосъставителят П., който свидетелства, че при изпълнение на служебните си задължения на територията на гр.Раковски като мл.автоконтрольор към инкриминираната дата е забелязал водач да управлява мотопед без поставена защитна маска, поради което го спрял за проверка. В хода на проверката установил самоличността на водача – жалбоподателя Й. С. Р., който управлявал процесния мотопед, собственост на сина му, но който не могъл да

му представи свидетелство за управление на МПС и контролен талон към него от категорията на управляваното от него превозно средство – процесния мотопед. Тъй като жалб.Р. не носел търсения документ, самият той заявил на проверяващия П., че имал единствено правоспособност за категория „В“, тъй като макар да имал придобита правоспособност по множество други категории, то СУМПС му било валидно единствено за категория „В“ по субективни причини (самият жалбоподател с напредване на възрастта и по здравословни причини не пожелал да „подновява“ останалите категории). Водачът Р. представил на проверяващия СРМПС за мотопеда, от който актосъставителят извлякъл данните и ги продиктувал на дежурния по АДЧ с оглед изготвяне на справка във връзка с категорията на мотопеда и тази, която следва водачът му да притежава. По данни от дежурния по АДЧ водачът Р. нямал съответната за управление на мотопеда категория, поради което актосъставителят на място и в присъствието на водача съставил на последния АУАН за цитираните по-горе нарушения.

Съдът кредитира показанията на актосъставителя единствено в частта досежно нарушението за неносене на защитна каска, тъй като относно фактическите обстоятелства, относими към състава на нарушенията по т.1 и т.2 от процесното наказателно постановление, същият няма преки впечатления, още повече, че същият няма спомен за конкретните факти, които са му били съобщени. Той пресъздава фактическите положения, такива каквито са му били съобщени от дежурния по АДЧ, от една страна, а от друга тези обстоятелства не само остават недоказани, а и се оборват от съвкупната доказателствена маса. В тази връзка деянията на жалбоподателя по т.1 и т.2 от НП, които са взаимосвързани не се доказват по безспорен и категоричен начин, което се явява отменително основание за постановлението. Така възраженията на жалбоподателя за несъставомерност на нарушението е основателно като съображенията за това са следните:

На първо място, видно от представеното от жалбоподателя заверено копие от СРМПС Част I досежно процесния мотопед се установява, че същият е от категорията L1e – В – двуколесен мотопед, съгласно чл.149, ал.1, т.1, вр.чл.4, § 1 и § 2, б.„а“, т.ii от Регламент (ЕС) № 168/2013, която категория L1e – В е част от категория L1e.

На второ място, пак в СУМПС се установява, че максималната мощност на процесния мотопед е 2 V, а максималната скорост е 43 км/ч. При тези

характеристики на превозното средство следва водачът, който го управлява да притежава правоспособност от категория АМ, което произтича от разпоредбата на чл.150а, ал.2, т.1 от ЗДвП. Според тази норма и с оглед конкретика на случая „За определяне правоспособността на водачите моторните превозни средства се делят на следните категории, различни от тези по [чл. 149](#), обозначени с латински букви: 1. категория АМ - мотопеди - двуколесни или триколесни превозни средства с конструктивна максимална скорост не по-висока от 45 km/h, както са определени в [чл. 4, параграф 2, букви "а" и "б" от Регламент \(ЕС\) № 168/2013](#) (категория L1e и категория L2e), с изключение на тези с конструктивна максимална скорост, по-малка или равна на 25 km/h, и леки четириколесни превозни средства, както са определени в [чл. 4, параграф 2, буква "е" и приложение I от Регламент \(ЕС\) № 168/2013](#) (категория L6e).“

Така безспорно се установява, че категорията, която е следвало да управлява жалбоподателя, за да управлява процесния мотопед, предвид характеристиките на последния, е АМ, която той формално не е притежавал. Същевременно обаче след като жалбоподателя има придобита правоспособност за категория „В“ /регламентирана в чл.150а, ал.2, т.6 от ЗДвП/ то в случая е приложима разпоредбата на чл.155, ал.2 от ЗДвП, съгласно която „Водач с право за управление на моторни превозни средства от която и да е от категориите по чл. 150а има право да управлява и превозни средства от категория АМ, а водач с право за управление на моторни превозни средства от категория С1 или С - и моторни превозни средства от категория Т - колесен трактор.“. Тоест след като жалбоподателят е притежавал правоспособност за категория „В“, то по силата на закона притежава и правоспособност за категория АМ, която му дава право да управлява двуколесен мотопед с описаните по-горе характеристики (до 2 V максимална мощност и до 45 км/ч максимална скорост), който представлява превозно средство от категория L1e, подкатегория L1e – В. В този смисъл жалбоподателят не е осъществил нито от обективна, нито от субективна страна вменените му нарушения по чл.150а, ал.1 от ЗДвП и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП, което е основание за отмяна на наказателното постановление в тези му части като неправилно.

По отношение на нарушението, визирано в пункт 3 от НП, е налице основание за отмяната му и в тази част, поради незаконосъобразност, тъй

като некоректно е посочена санкционната норма за същото. Видно от НП санкцията е наложена на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП, която разпорежда предвижда налагането на глоба в размер на 50 лв на водач, който не изпълнява задължението за използване на предпазен колан. Така е създадена процесуална ситуация, при която се внася неяснота за какво нарушение наказаното лице е санкционирано, което представлява нарушения на процесуалните правила по чл.57, ал.1, т.6 и т.7 от ЗАНН, които нарушения са от категорията на съществените, нарушавайки правото на защита на нарушителя.

Ето защо, настоящият състав намери, че атакуваното Наказателно постановление № 22-0329-000160 от 10.03.2022г. на Началник РУ Раковски към ОДМВР Пловдив, с което на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП; чл.183, ал.1, т.1, пр.1,2 от ЗДвП и чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП, на Й. С. Р., ЕГН *****, от гр.***, са наложени административни наказания "Глоба" в размери на 300лв.; 10лв. и 50лв. за извършени административни нарушения съответно по чл.150а, ал.1 от ЗДвП; чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП и чл.137Е от ЗДвП, следва да бъде ОТМЕНЕНО като неправилно и незаконосъобразно.

По отношение на разноските, на основание на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН страните имат право на разноски. В тази връзка е направеното изрично искане единствено от страна на жалбоподателя за присъждане на разноски в размер на 200 лева, представляващи заплащане на адвокатско възнаграждение. Предвид развоя на делото, а именно - отмяна на процесното наказателно постановление, съдът сче, че такива разноски се дължат на жалбоподателя, като приема тази му претенция за основателна, поради което и следва същите да му бъдат присъдени, като бъде осъдена въззиваемата страна да ги заплати.

За горните изводи съдът съобрази всички доказателства по делото.

По изложените мотиви съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-0329-000160 от 10.03.2022г. на Началник РУ Раковски към ОДМВР Пловдив, с което на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП; чл.183, ал.1, т.1, пр.1,2 от ЗДвП и чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП, на Й. С. Р., ЕГН *****, от гр.***, са наложени административни

наказания “Глоба” в размери на 300лв.; 10лв. и 50лв. за извършени административни нарушения съответно по чл.150а, ал.1 от ЗДвП; чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП и чл.137Е от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОДМВР – Пловдив да заплати в полза на Й. С. Р., ЕГН *****, сума в размер от 200 /двеста/ лева, представляваща сторени разноси за процесуално представителство в рамките на производството пред РС - Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – гр.Пловдив в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му, по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____